

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.820 van 6 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Avaarse origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Sinds 1995 woont u in Astrakhan.

U bent lid van de islamitische gemeenschap onder leiding van X (O.V. X).

Uw vader X en uw oom X waren ook lid en ondervonden problemen met de politie.

Omarov ondervond eveneens problemen met de Russische autoriteiten en kwam begin 2001 naar België waar hem het vluchtelingenstatuut werd toegekend.

Er werden na het vertrek van X plaatsvervangende leiders aangeduid maar deze ondervonden eveneens problemen en verlieten hun land van herkomst.

In 2003 trok u met uw gezin in in het huis van uw oom X (O.V. X) in de X.

In 2005 werd uw vader aangesteld tot plaatsvervangende leider van de islamitische gemeenschap in Astrakhan. Uw vader dook onder.

In december 2006 kwamen er drie mannen in burger bij u langs. Ze legitimeerden zich als agenten van de zesde politieafdeling en vroegen waar uw vader was. Ze wilden een huiszoeking doen maar u verbood hen de kamer van uw moeder en zussen te betreden. U

werd geslagen en kwam met uw hoofd tegen de muur terecht waarna u het bewustzijn verloor. U diende medisch te worden verzorgd in een hospitaal.

U bleef hierna nog twee dagen thuis waarna u op verschillende adressen onderdook. U ging nog af en toe naar huis.

U vernam dat zowel de wijkagent als politiemannen enkele malen bij u thuis navraag kwamen doen waar u was.

In maart 2007 vluchtte u samen met uw zus Lajla Sharukhanova en haar man Gadis Abdurakhmanov (O.V. 6.062.282) naar Moskou waar uw vader Magomedsaid Sharukhanov (O.V. 6.062.286) verbleef. Samen reisden jullie per wagen naar België waar u op 22 maart 2007 uw asielprocedure startte.

In april 2007 vond er voor de tweede maal een huiszoeking plaats op uw adres in Astrakhan. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, rijbewijs, verzekeringspolis, vier protokols, en Belgische medische attesten.

Uw moeder Asiyat Sharukhanova (O.V. 6.062.286) vroeg op 13 februari 2008 asiel aan in België.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 5-7) komt naar voor dat u ernstige geheugenproblemen heeft.

Zo verklaart u (CGVS p. 6-7) zich niet meer te herinneren of uw vader, toen hij op andere plaatsen ondergedoken leefde, nog naar huis is gekomen en of u hem in die periode nog gezien heeft. Ook kan u zich niet meer herinneren wanneer uw vader voor het laatst door de politie werd meegenomen (CGVS p. 8).

U wijdt deze geheugenproblemen aan het incident van december 2006, toen u door drie politiemannen in elkaar werd geslagen en een verwonding aan het hoofd opliep.

Ter ondersteuning van uw geheugenproblemen legt u enkele Belgische attesten voor (CGVS p. 4). De melding (zie attest dd. 22/03/2007 en dd. 14 juni 2007) dat u op 22 december 2006

in Rusland geslagen werd kan enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen en vormt aldus geen bewijs van het door u aangehaalde incident noch van de door u beweerde omstandigheden waarin dit incident plaatsvond.

Het verpleegkundig attest dd. 22/03/2007, opgesteld voor de medische analyse, meldt verder dat u lijdt aan amnesie. Wederom moet worden opgemerkt dat deze vermelding gebeurd is o.b.v. uw verklaringen en aldus geen bewijs vormt van de geheugenproblemen die u beweert te kennen.

Er moet met name worden opgemerkt dat de medische attesten dd. 14/06/2007 geen objectieve informatie leveren als zou u effectief geheugenproblemen kennen.

Uit de Belgische medische attesten blijkt ook dat de medische onderzoeken (EG, scanner, neurologisch onderzoek) normale waarden opleverden en dat er geen bijzondere onderzoeksresultaten opdoken. Er is aldus geen objectieve medische grond die aantoonst als zou u tweemaal een aanval van epilepsie hebben gehad, of dat u een geheugenprobleem zou hebben.

Op basis van deze vaststellingen is het niet aannemelijk dat u dergelijke vage verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven en wordt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader Magomedsaid Sharukhanov (O.V. 6.062.286).

U stelt dat u lid bent van een islamitische gemeenschap waarvan uw vader plaatsvervangend leider was. Uw vader kreeg hierdoor problemen met de Russische autoriteiten en dook onder. In december 2006 werd u tijdens een huiszoeking geslagen door politiemannen die op zoek waren naar uw vader.

In het kader van de asielaanvraag van uw vader heb ik echter een beslissing van weigering tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van erkenning van subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Aangezien het persoonlijke incident dat u in december 2006 zou ondervonden hebben volgens uw verklaringen een rechtstreeks gevolg is van de problemen die uw vader zou ondervonden hebben, en aangezien er na gehoor van uw vader voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens vluchtmotieven, kan er bijgevolg ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw paspoort, rijbewijs, en verzekeringspolis, bevatten geen informatie over de problemen die u zou ondervonden hebben. De vier protokols tonen enkel aan dat er toen een huiszoeking plaatsvond maar leveren geen informatie over de door u en uw vader beweerde omstandigheden waarop er toen een huiszoeking werd verricht. Bovendien betreft het hier louter een fax waardoor de authenticiteit van deze documenten onmogelijk kan worden nagegaan.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aan Anguta Omarov (O.V. 5.055.015) en uw oom Gazimagomed Khabasov (O.V. 5.460.063) het vluchtelingenstatuut werd toegekend in België. Omwille van de manifeste bedrieglijkheid van de vluchtmotieven van uw vader, waarop u zich baseert, kan er echter geen zelfde beslissing worden genomen in het kader van uw asielaanvraag."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 oktober 2008 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov wel degelijk worden vervolgd door de Russische autoriteiten, omdat ze, wegens hun orthodoxe visie op de Islam, met name het Salafisme, worden geassocieerd met de Tsjetsjeense verzetsbeweging. Hij staft zijn bewering met een aantal stukken.

Hij benadrukt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov dan ook een sociale groep uitmaken, waarvan alle leden worden vervolgd binnen de Russische Federatie.

Hij meent dat dit ook blijkt uit het feit dat de Commissaris-generaal reeds meerdere leden van de gemeenschap van Ayub Omarov heeft erkend als vluchteling.

Hij is van mening dat de Commissaris-generaal de informatie waarover hij beschikt met betrekking tot zijn gemeenschap, bovendien selectief toepast. Hij benadrukt dat de betrokken informatie de nood onderstreept naar een recent onderzoek en bepaalt dat binnen de Russische Federatie een tendens bestaat om niet-traditionele moslims te vervolgen door hen valselyk te beschuldigen.

Verzoeker vervolgt dat de Commissaris-generaal, door zijn onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, de belangrijkste vraag, met name of hij moet worden erkend als vluchteling, niet beantwoordt. Hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad.

Hij onderstreept het feit dat een aantal naaste familieleden van hem in België erkend werden als vluchteling. Hij meent dat dit aantoonde dat hij persoonlijk ook problemen heeft gekend in Rusland.

Hij meent dat zijn verklaringen niet vaag zijn, maar dat hij integendeel op gedetailleerde en coherente wijze heeft uiteengezet wat er is gebeurd tijdens de huiszoeking in december 2006. Hij vervolgt dat hij toen geslagen is geworden, en dat hij dit heeft willen bewijzen door het voorleggen van medische attesten. Hij stelt ten slotte dat ook zijn moeder heeft getuigd over zijn mishandeling tijdens deze huiszoeking.

Hij verwijst verder naar het beroepsverzoekschrift voor zijn vader, en meent dat zijn vader wel degelijk moet worden erkend als vluchteling.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, schendt, en dat ook hij dient te worden erkend als vluchteling.

4.2. De Raad leest in informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst (zie administratief dossier, stuk 14), dat de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov als groep, door de Russische autoriteiten niet zozeer wordt lastiggevallen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoeker slaagt niet in het bewijs van het tegendeel.

De stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift en waarvan de vertaling luidt: "Politie en justitie van de regio Astrachan...", "Openbaar Ministerie van de Oblast Astrachan – officiële website", "topstudenten uit Astrachan...", "Kladschrift", "Maakt u geen zorgen", "Andere rechtszaken..." -de twee laatst vermelde stukken staan trouwens niet vermeld in de inventaris van het verzoekschrift- bevatten geen enkele informatie over vervolging als groep van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

Opgemerkt wordt dat de processen-verbaal van huiszoeking die verzoeker heeft voorgelegd tijdens de asielprocedure, faxkopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht, wegens het gemak waarmee faxkopieën te vervalsen zijn.

Het uitgangspunt van de bestreden beslissing dat *"In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dien dan ook individueel beoordeeld te worden"* is dan ook het juiste.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Het feit dat naaste familieleden van verzoeker als vluchteling zouden erkend zijn in België, kan dan ook geenszins het bewijs uitmaken van het feit dat verzoeker persoonlijk vervolgd werd in zijn land van herkomst.

Verzoeker verklaart in zijn land van herkomst problemen te hebben gekend met de autoriteiten wegens het actieve lidmaatschap van zijn vader van de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov.

Vastgesteld wordt derhalve dat de beroepen van verzoeker en van zijn vader, Magomedsaid SHARUKHANOV, samenhangen; ze werden dan ook samen ter terechtzitting behandeld.

Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift van verzoeker.

Bij arrest nr. 22.819 van 6 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aan verzoekers vader de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd, omdat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

Eenzelfde besluit dringt zich bijgevolg op voor wat verzoeker betreft.

Vastgesteld wordt dat verzoeker ook vage verklaringen aflegt, en hiervoor geen plausibele uitleg heeft. De opmerkingen hierover geformuleerd in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier.

Uit de medische attesten die verzoeker voorlegt, blijkt niet dat hij geheugenproblemen zou kennen.

Deze in België opgestelde medische attesten kunnen uiteraard geen bewijs uitmaken van het bestaan van de gebeurtenissen die verzoeker beweert in zijn land te hebben meegemaakt.

De getuigenis van een familielid ontbeert objectieve bewijswaarde.

Derhalve wordt vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft de huiszoeking en derhalve zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.3. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, in casu is bereikt.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.